

Ο ΣΕΛΗΜ ΚΑΙ Ο ΜΠΕΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ

Ο Σελήμ ήταν ένα από τα ξακουσμένα παιδιά της ερήμου. Από τα μικρά του χρόνια άκμα ελεγε μεγάλες ικανότητες για την κλεψιά και οι γονείς του του ένεθρονοναν ατήν την κλίσια, γιατί κατάβααν όμφως τί θά μπορούσαν να κερδίσουν στο μέλλον απ' αυτήν.

Έτσι ο Σελήμ, πολύ μικρός άκόμα, ελεγε άρχίσει τό στάδιό του. Ήταν ετικίνητος σάν φειδί, ζσηρός σάν πάνθηρας, έλαφρός και γρήγορος σάν γκαζέλλα τής ερήμου. Γλυτρούδες κάτω από μία σκηνή, όταν πήγαινε να κλέψη, χωρίς να κάνει να σαλέψη τό πανί της, χωρίς να κάνει να τρίξη ή άμμος. Περούσε μ' ένα πήδημα μία ρεμματιά ή ένα βάρσθρο, που ελεγε δέκα πέντε πόδια πλάτος, και στί τό τρέξιμο έφτανε και τό άτια άκόμα!

Όταν μεγάλωσε, ήταν παιδί ό μεγαλύτερος κλέφτης τής ερήμου. Κανένα γαλαβάνι δέν του γλύτωνα, γιατί ήταν, όχι μόνοζα γενναίος, μά και φοβερά έξυπνος και ή πανουργίος που μεταγειρίζοναε ήταν έμνητος. Στό τέλος ή κλεψιάς του και τό μεγάλα του κατορθώματα έφτασαν σ' αυτία του Μπέη του Σουέζ. Τό Σουέζ ήταν τότε τό κέντρο, άπ' όπου ξεκινούσαν και άπ' όπου κατέληγαν τά κοραβάνια τών έμπόρων και τών πραγματευτάδων και ό Μπέης φοβήθηκε μήπως ή κλεψιάς του Σελήμ νεκρώσουν τό έμπόριο στή χώρα του.

Έβλασε λοιπόν άυστηρές διαταγές για να πιάσουν τό Σελήμ, μά ένας δλόκληρος χρόνος πέρασε, χωρίς να νίκη τίποτε κι' αυτό όχι γιατί τάχα κρυβότανε ό ξακουστός κλέφτης τής ερήμου. Αντίθετα, κάθε μέρα άκουγότανε και ένα καινούργιο κατορθώμα του, και όλα αυτία θύμισαν τόσο πολύ τό Μπέη, ώστε στο τέλος άποφάσισε να βγη ό ίδιος με τά στρατεύματά του για να καταδιώξη τό ληστή. Και έπειδή ήταν πολύ περφηφανος, διακήρυξε πως δέν θά γύριζε στό Σουέζ, άν δέν έφερνε μαζί του αιμάλωτο τό Σελήμ!

Ένα βράδυ, που τό σράτευμα του Μπέη ελεγε καταλυιστή στην ερημο, ό Μπέης άποτορβήχηκε στή σκηνή του, που τή φύλαγαν οι πιστοί του φρουροί, άφου άφησε τό άγαπημένο του άτι σε καμιά είκοσάρ ά βήματα άπ' εκεί, στά χέρια του έμπίτιστο ή τοπόκομου του. Υστερα έβγαλε τή σπάθα του, άφησε σ' ένα ντιβάν, τό «μασαλλά» του, ξεπλώθηκε επάνω σ' ένα χαλί, έκρυψε τό πουργί του κάτω από τό προσκέφαλό του κι' άποκοιμήθηκε.

Την άλλη μέρα πρωί, ό Μπέης ξύπνησε. Η νύχτα ελεγε περασή ήσυχα. Τίποτε δέν ελεγε διαταράξη την ήσυχία του στρατοπέδου. Όλοι ήτανε ελεγε περαχητή, έξόν από τό πουργί του Μπέη. Αυτία ελεχαν χαθή, ελεχαν γίνη άφωνα.

Ό Μπέης χτύπησε δύο φορές τά χέρια του και ό σκλάβος: τής έμπιστοσύνης του μήηκε μέσα στή σκηνή του. Μά ευθύς άμέσως, μόλις ελεδε τόν άφέντη του, ή μορφή του φανέφως την πιο μεγάλη άπορία, γιατί πριν από δύο όρες τόν ελεγε ιδή... να φεύγη, τόν ιδίο τόν Μπέη, με τ' άλόγο του, χωρίς να ξαναγυρίζη!

Όταν τό άκουσε αυτό ό Μπέης από τό στόμα του πιστού του σκλάβου, άπόρησε άκόμη περισσότερο. Πρόσταζε τότε να φωνάζουν τόν ήποκόμο του. Μά και ό ήποκόμος του του ελεπε πως πριν από δύο ώρες ό ίδιος ό Μπέης πήγε κοντά του μες στο σκοτάδι, χτυπησης τρεις φορές τά χέρια του όπως συνήθιζε, και ρηκείη αυτό ήταν τό τακτικό του σιναιλο, που τοίμασε άμέσως τό άτι του, τό καρβαλλίκεψε και χάθηκε μέσα

στην ερημο, χωρίς να ξαναγυρίση.

Ό Μπέης σκέφτηκε τότε να διατάξη να άποκεφαλίσουν και τό σκλάβο και τόν ήποκόμο και τους σκοπούς, μά έπειτα ελεβε πως ούτό ήταν άάφελο, και άφου ούλλογίστηκε πολύ τρεις μέρες και τρεις νύχτες, κοίτηξε σε μιάν άλλη άπόφασι για να βοη ήτι του ελεχαν κλέψει. Έβγαλε να διολλήσουν παντού πως εδινε τό λόγο του να μην πειροζη τόν κλέφτη, άν ούτός παρουσιάζονε και τό διηγιόταν, πως του ελεγε πάρει τή σπάθα, τό «μασαλλά», τό πουργί και τό άλογο, χωρίς να τόν πέρη κανείς ετδησι. Πρόσθετε μάλιστα πως θά του εδινε και δύο χιλία γρόσια, άν ερχότανε στην πρόσκλησί του.

Ό Μπέης δέν περιμενε πολύ, γιατί έπειτα από δύο μέρες παρουσιάσθηκε μπροστά του ό Σελήμ. Ό Μπέης του έπανε ήθε την έπόσχεσί του και ό Σελήμ του άποκοιήθηκε:

— Μεγάλε μου άδέντη, ό Προφήτης ελε άκολουθή πάντα τά βήματα σου. Έγώ δέν ήθα τόσο για τό χιλια γρόσια που ύποσχεθήκες, όσο για να φρωδ εύγενικός στην εύγενική σου πρόσκλησι. Μά για να σου παραστήσω καλύτερα πως έβονα την κλεψιά, σε παραναλώ να βάλης για λίγη ώρα μονάχα όλους και όλα όπως άκριβώς ήτανε εκείνο τό βράδυ.

Ό Μπέης εύχαριστήθηκε πολύ από την άπάντησι του Σελήμ. Ξεκρέμασε λοιπόν μία άλλη σπάθα και έφωξε έναν άλλο «μασαλλά» επάνω στο ντιβάν, έβγαλε ένα άλλο πουργί κάτω από τό προσκέφαλό του, έπρόσταξε να τοίμασουν ένα άλλο άτι του και πλάγασε, άκριβώς όπως έκείνο τό βράδυ. Μόνο που άνοιξε διάπλατα την πόρτα τής σκηνής του, για να μη χαση καμιά λεπτομέρεια απ' την παρόστασι.

Όλο τό σράτευμα μπήκε τότε στή θέσι του και ό Σελήμ άρχισε.

Κ' έμαρξονε στην άρχή κάπου πενήντα βήματα άπ' τή σκηνή του Μπέη και εκεί έβγαλε τό πουκάμισό του και τή ζώνη του, για να μην έμποδίζεται στις κινήσεις του, και τά έκρυψε κάτω από την άμμο. Τότε έπεσε μπρομύματα και άρχισε να προχωρη ήτσι, γλυστρώντας σά φειδί. Άπό καιρό σέ καιρό, σήμασε τό κεφάλι του, σάν ν' άνησυχούσε μήπως τόν ελεδε και τόν άκουσε κανείς, και άφου καθ'όσυχζε με ένα γρήγορο βλέμμα που έρχιανε γύρω του, ξαναρχιζε να προχωρη.

Όταν έφτασε έτσι στή σκηνή του Μπέη, σήκωσε τό κεφάλι του πίσω από τό πανί. Και ό Μπέης που δέν ελεγε αντίληψη τίποτε μά κινήθη στο μεταξύ, ελεδε έξαφνα δύο άστραφτερά μάτια να κορφαωνται επάνω του. Άνα-

τρίχισε, γιατί φοβήθηκε χωρίς να τό θέλη, μά έξακολούθησε να μένη πλαγιασμένος και ήσυχος, γιατί σκέφτηκε πως όλα αυτία δέν ήταν τίποτε άλλο άπο μία κωμωδία. Σε λίγο τό κεφάλι του Σελήμ χάθηκε πάλι κάτω από τό πανί, άφου τά μάτια του βεβαιώθηκαν πως όλα ήταν εν τάξει. Μεσολλάβησαν έτσι μερικές στιγμές σιωπής; κατά τίς όποιες δέν άκουγότανε τίποτε άλλο, έξω από την άμμο, που έτριζε κάτω από τά πόδια τών σκοπών του στρατοπέδου.

Έξαφνα, ένας άνθρωπος γλύστρησε σά σκιά μέσα στή σκηνή και βρέθηκε μπροστά του κρεββατί του Μπέη. Ό άνθρωπος αυτός γονάτισε τότε και ενώ στήριζονε χάμουν με τό δειστερό του χέρι, σκύβοντας για ν' άκούση την άναμνησί του Μπέη, τό δεξιό του χ'αποτύπος ένα άσταφτερό μαχαίρι. Ό Μπέης αλόδάνηκε τότε να τόν περγινή κρούς ίδρός, μά έξακολούθησε ώστόσο να παίζη τό ρόλο

—Μπέη του Σουέζ... να πως σούκλεψα τή σπάθα σου...

ΕΚΦΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

ΘΡΥΨΑΛΑ

(Γραμμένα για τὸ «Μπουκέτο»)

Ἡ οὐζήτηςος ἂν εἶνε προτιμότερον μετὰ θάνατον νὰ μεταβληθῆ κανεὶς εἰς πλαστικὴν ὑλὴν ἢ νὰ γίνῃ πυροτέχνημα, σχετίζεται πρὸς τὴν ἀμεινον ἐκτέλεσιν τῶν τελευταίων θελήσεων τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τὰ παρακάτω οὐδέεις λόγος. Εἰς τὸν τόπον μας τοῦλάχιστον ὅλα ἡμπορεῖ νὰ τὰ διαθέσῃ κανεὶς πλὴν τοῦ σώματός του. Ἄπ' ἰδεῖσθαι ἢ μὴ διάδοσις οὔτε ἐνὸς τάφου τῶν αἰώνων τῆς Τουρκοκρατίας.

Ἐ μίσος ὄρος εἶνε πρᾶγμα ἀγνωστον εἰς ἡμᾶς. Ἄλλοι θέλουν ὄλους τοὺς μεγάλους ἀνδρας ἑλληνικῆς καταγωγῆς καὶ ἄλλοι κανένα. Ἄλλοι βλέπουν παντοῦ προστάσιον τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἄλλοι οὐδαμοῦ. Οἱ τελευταῖοι μάλιστα διακρίνουν ὑποκριτικόνους καὶ τοὺς περιφρήτους δακτύλους.

Ἐ ὁ λαὸς νομίζει ὅτι ἔχει δικαίωμα νὰ δέρνῃ τὸν μικρότερον ἀδελφόν του, ἐπίσης καὶ νὰ ὑβρίζῃ τὸν τόπον του. Ἀλλοίμονον ὄμως εἰς τὸν ἔξον πού θὰ πιάσῃ τὸ αὐτὸ τοῦ ἀδελφοῦ ἢ θ' ἀνοίξῃ τὸ ἴδιον διὰ τὸν τόπον μας.

Κάποιος παρετήρησεν ὅτι ἡ σύγχρονος Ἰταλία ἔχασε τὸ μεδίσμα τῆς. Ἄλλ' αὐτὴ δὴ ὑπῆρξεν ἡ φυσικὴ τῆς κατάστασις ἀπὸ τὸν πρώτον Ρωμαϊκῶν χρόνων. Καὶ οἱ Ρωμαῖοι ποὺ ἤρχοντο εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ σπουδάσουν, μαζὺ μὲ τὰς γνώσεις μετέφεραν εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ τὸ ἑλληνικὸν μεδίσμα. Κατὰ πόσον διατηρεῖτο αὐτὸ κατὰ τὴν μεταφορὰν εἶνε ἄλλο ζήτημα.

Κάθε ρυθμὸς ἀποτελεῖ κατὰ βάθος μίαν ἀφύσικην μετατροπὴν καὶ εἰς τὸν στίχον καὶ εἰς τὸ ὄσμα καὶ εἰς τὸ βάδισμα ἀκομῆ. Ἡ γελοιότης τοῦ δὲ καταφαίνεται ὅταν ὑποβάλλονται εἰς ρυθμὸν οἱ στεναγμοὶ καὶ προπάντων τὰ γέλια.

Κατὰ τὰς Βασιλικὰς πομπὰς οἱ ἴδιμοι θιασῶται ἐκόσμου τὴν κερπὴν τὸν καὶ μὲ φροντὴς ἀπὸ νεοροζάλαμον, τὸν λεγόμενον νάρθηκα. Κάτι ἀνάλογον βλέπομεν καὶ σημερινῶν εἰς τὰ ἄλογα τῶν ἐπισήμων κηδεῶν. Ἐταὶ μαζὺ μὲ τὸν μακαρίτην ἐισορμηθεύεται καὶ τὸ Ἑλληνικὸν παρελθόν.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

του, χωρὶς νὰ κινῆται καθόλου, χωρὶς ν' ἀντήνῃ βαρμιά.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Μπέης νόμισε πὸς ἔνοιωσε ἕνα χεῖρ νὰ γλυτσοῦν αὐτὸ ἀπὸ τὸ προσκεφάλου του. Μὰ μ' ὄλο πὸς ἦτανε ζῦντιος, ἢ κίνησι αὐτὴ τοῦ φάνηκε τόσο ἀνεπαίσθητη, ὥστε οὔτε κἀν θὰ τὴν καταλάβαινε ἂν τὰ πράγματα ἦταν ἀλλοιῶς. Τότε ὁ Σελῆμ σηκώθηκε ἀμέσως, σὰν ἕνα ψύσμα τοῦ ἀέρα, χωρὶς νὰ χάσῃ ἀπὸ τὰ μάτια του τὸν Μπέη. Μόνου πὸς τὸ ἀριστέρω του χεῖρ κρατοῦσε τώρα τὸ πουγγί!

Ἐβλεπὲ τὸν μαχαίρι καὶ τὸ πουγγί ἀνάμεσα στὰ δόντια του καὶ πληθύνον στὸ νιβάνου, πάντα μὲ τὰ μάτια κωφευμένα ἐπάνου στὸ Μπέη. Πῆρε καὶ φόρεσε σιγά-σιγά τὸ «μασαλλά», ζώστηκε τὴ σάβθα, ἰδίλῃε γύρω ἀπ' τὸ κεφάλου τὸν τὰ δυὸ καρυῖα ποὺ συνήθιζε νὰ φορᾷ ὁ Μπέης; καὶ βγήκε μὲ ὅλη του τὴν σοβαρότητα ἀπ' τὴ οἰκίη.

Πέρασε ἐμπρὸς ἀπ' τὸ σκοπὸ, πὸς ὑποκλίθηκε μπροστὰ του μὲ σεβασμὸ καὶ χυτῆσε τὰ χεῖρα του τρεῖς φορές. Ἐ Ἰπποκόμος ὅταν ἀκούσει τὸ σινιάλο, τοῦ παρουσιάσεται ἀμέσως σελλωμένο τὸ ἄλλογο. Τὸ ἐ Σελῆμ πῆδησε ἐλαφρὰ ἐπάνου στὸ ἄτι, καὶ ἔβγαλε ῥιζοῦνας σὲν περὶα τῆς σκηνῆς, ὅπου ὁ Μπέης στεκότανε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα μαζὺ μὲ τὸν πιστό του σκλάβου, φώναξε:

— Μπέη τὸ Σουέ, νὰ πῶ; σοῦ ἔλεγμα ἔκεινον τὸ βράδου τὴ σάβθα σου, τὸ «μασαλλά» σου, τὸ πουγγί σου καὶ τὸ ἄλλογο σου. Τώρα πὸς τὰ εἶδες ὅλα μὲ τὰ μάτια σου, κρότῃσε τὰ χίλια γρόσια ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκες. Γιατὶ ἡ σάβθα σου, ὁ «μασαλλά» σου, τὸ πουγγί σου καὶ τὸ ἄτι σου ποὺ σοῦ παίρνω σήμερα, ἀξίζουν ἑκατὸ φορές περισσότερα!

Μόλις εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔδωσε μιά τοῦ ἀόγου, καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν ἀστραπὴ ἀνάμεσα ἀπ' τὸ στρατόπεδο. Σὲ λίγο χάθηκε μέσα σὲν ἔρημο...

ΕΚΚΕΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

ΤΟΥ Χ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Σ' ἐγνώρισα βρέφος. Ἦμουν παιδικὰ καὶ ἐγὼ ὀχτὼ-δέκα χρόνων καὶ θυμοῦμαι ζωηροτάτα τὴν πρώτη στιγμὴ πὸς σὲ εἶδα σὲν ἀγκολία τῆς μητέρας σου, κατὰ ἀπ' τὸ κῆπος τοῦ κήπου. Ἀντὶ τὸ ἀγκιόκλιμα καὶ τὰ γασεμά πὸς βλέπεσαι τώρα, τὸ ἐσχημάτιζε τότε ἕνας φροντιστὸς βαθυπράσινος κισσὸς κατὰστρος ἀπὸ γαλαζία λουλούδια. Τ' ἄλλα γύρω ἦσαν ὅπως τὰ ἔβρεις, γιατί ἴποτε σχεδὸν δὲν ἄλλαξε μέσα στὸν κήπο, στὸ διάστημα τῶν δεκαοκτὼ αὐτῶν χρόνων.

Ὅτε καὶ ἐμεῖς δὲν ἄλλαξαιμε πολὺ.

Εἶνε παράξενο, ἀλλὰ πιστέγῃ τὸ, ὅπως μοῦ τὰ πιστεύεις ὅλα ἐσὺ. Δὲν ἐμωᾶσα καθόλου μὲ τοὺς Μάγους ποὺ πῆγαν νὰ προσκυνῆσιν ἐν τῷ νεογέννητῷ Βασιλεῖ. Κανένας ἀστὲρ δὲν ἤθελε νὰ σταματήσῃ ἐπισπᾶνον ἀπ' τὸ κῆπος σου. ἴποτε δὲν ἔβλεπε σὲν παιδικὴ μοῦ ψυχὴ ὅτι σὲ λίγο θὰ ἰδῷ τὴ νεογέννητη Βασίλισσα σου. Καὶ ὄμως! Ἡ ἀνεξήγητὴ ἔστασι πὸς μ' ἐλημήμοῦσε τότε μπροστὰ στὸ βρέφος δὲν ἦταν, ὀχι, διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ἔστασι ποὺ αἰσθάνθη καὶ πάντα μπροστὰ σὲν πανήμεροφῃ κόρη. Γιατὶ καὶ τὸ βρέφος μοῦ ἐφάνη παρόμοια πανήμεροφῃ καὶ ἦταν γραφτὸ μοῦ νὰ σ' ἀντικρύσω ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέρα μὲ θαυμασμό...

Τὸ κορᾶλλῆνο σου στοματικὰ μὲλὸς τὸ εἶχαν στολίσαι τὰ πρῶτα διάρανα μαργαριταράκια. Ἀλλὰ στὰ μῖατα σου ἦταν ἀναμμένη πλέον ἡ φωτιὰ τῆς ζωῆς, καὶ ἀπὸ τὴς ὀλομάτρης κόρες καὶ ἀπὸ τὰ συντεφένια ἀσπράδια καὶ ἀπὸ τὴς σφιγρῆτες βλεφαρίδες ἀκτινοβολεῖτο τὸ ἴδιο φωτεινὸ μυστήριον ποὺ σκορπίζεις τριγύρω σου καὶ τώρα. Ὅταν εἰσέτωσα καὶ σὲ εἶδα μέσα στὰ ὀλόασπρα τοῦλια, σὲς ἀφράτες δαντέλλες, μὲ τὸ μικροσκοπικὸν προσοπάκι καὶ τὰ τοσοῦτα χέρια—ἦσαν γυρισμένη πρὸς τὸ μητρικὸ στήθος, ἀλήθεια μοῦ φάνηκε ἀδύνατον, ἀσχημάτιστον, ἀστεῖο πλασματικὰ καὶ ἐγγέλασα. Ἀλλὰ μόλις ἐσήκωσες κατ' ἐπάνου μου τὰ μῖατα σου, —μὴ γελᾶσθαι— ἐτρόμαξα. Δὲν ἦταν δυνατόν νὰ φαντασθῶ ὅτι ἕνα βρέφος, μορῶδες νὰ ἔχῃ τέτοια μῖατα—τὰ μῖατα σου! Καὶ σὰν νὰ μὴν πιστεύαι στὰ δικά μου, ἀνοῖξα τὸ στόμα καὶ πλησίασα νὰ κιντῆσω καλύτερα.

Θυμοῦμαι πὸς ἡ μητέρες μας ἐγγέλασαν.

— Τὸ καϊμένο, εἶπε ἡ δικὴ μου, δὲν εἶδε ποτὲ τοῦ ἐτοῦ μικροῦ παιδι...

Ἐταὶ μικρὸ ἢ μῆπος ἔτσι μεγάλο; Ἀλήθεια, οὔτε πρὶν οὔτε ἔπειτα, ποτὲ μου δὲν εἶδα πὸς μεγάλο καὶ πῶ θαυμαστό. Καὶ σήμερα ἀκόμα, ἐσὺ εἶσαι τὸ μεγαλύτερον καὶ θαυμασιότερον παιδί ἀπ' ὅσα γνωρίζω...

Ἀλλὰ μὴ νομίσῃς δὲν ἄλλαξαιμε πολὺ καὶ ἐμεῖς.

Ἐ! Νὰ ἤξερες πόσους φορές σ' ἐμῖκρυνα μὲ τὴ φαντασία μου, ὥστε νὰ χωρέσῃς πάλου τὸ ὄλοασπρα τοῦλια καὶ σὲς ἀφράτες δαντέλλες τῆς βρεφικῆς σου φορεσίης! Πόσες φορές σε ἔβανειδα, ὅπως τὴν πρώτη φορὰ, μικροῦλα σὲν γυαλιά τῆς μητέρας σου, στο κῆπος τοῦ κήπου, ἀνάμεσα στὸ βαθυπράσινον κισσὸ, τὸ φροντιστὸ καὶ κατὰστρο ἀπὸ λουκιδὰ γαλάζια!...

Καὶ μόνου τὰ μῖατα σου δὲν καθόρθωσα ποτὲ μοῦ νὰ μικρῖνον. Ὅχι! Αὐτὰ δὲν μικρῖνον, οὐτὰ λαμβάνου ὅπως τὰ ἤξερα καὶ τὰ βλέπω ὅπως τὰ εἶδα. Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἄνωγε μέσα τοῦς ἡ φωτιὰ τῆς ζωῆς; Ἀπὸ τότε ἄρχισαν νὰ ἀκτινοβολοῦν τὸ φωτεινὸ μυστήριον ποὺ μὲ κρατεῖ γὰ πάντα αἰχμαλωτὸ τοῦς;

Ἐ ἐγνώρισα βρέφος. Ἀλλὰ δὲν γνωρίζω οὔτε μιά στιγμὴ σὲ τὴ ζωῇ μας ποῦ νὰ σ' ἐκῦτοξῃς χωρὶς ἔστασι, χωρὶς λατρεία... Καὶ ὅταν ἀναθυοῦμαι τοὺς τελευταίους αὐτοὺς δεκαοκτὼ χρόνους καὶ ὅταν φτάνω γλυκὰ-γλυκὰ ὅς τὴ πρώτη στιγμὴ πὸς σὲ εἶδα—πὸς εἶδες καλυπτοῦρα—στοχάζομαι διὰ ὅπως ὁ Μάγους σὲν Θεῶ Βρέφος, ἔτσι σοῦ ἐπρόσφερα καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴ στιγμὴ τὴν πρώτην ἡ νεογέννητὴ καὶ αἰώνια Βασίλισσα, τὸ χρυσὸ καὶ τὸ λίβανου τῆς Ἀγάπης μου!

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Εὐτυχισμένοι οἱ λαοὶ ποὺ δὲν ἔχουν ἱστορίαν καὶ ἡ δημοκρατίας ποὺ στεροῦνται μεγάλων ἀνδρῶν.

ΒΑΛΤΟΥΡ

